

I ja poznajem jednu Femu Moju ulicu ispunjavaju dobri i poštteni ljudi, ali jedna žena se pravi da je otmena dama. Zove se Lena.

Ona je leti oblačila kratke haljinice, uglavnom na tufnice, imala je papuče na štiklu, a u kosi neki rajf sa biserima iako ta odeća nije bila za njen uzrast. Ranije je volela decu, pozvala bi nas na kolače, bombone i svakojake slatkiše, a najviše je volela moju sestru, jer je ona bila njamlada. Jednog dana moje drugarice, sestra i ja igrale smo se loptom ispred njene kuće. Odjednom je iskočila na prozor i pitala nas drskim glasom: “Zašto lupate loptom ispred moje kuće, ne mogu od vas dečurlije ni malo da se odmorim...”. Začudoeno i uplašeno smo je pogledali i trčećim korakom pobjegli. Od tog dana Lena nas je izbegavala, a kada bi smo je nešto pitali drala bi se na nas. Od jedne ljupke i dobre žene pretvorila se u gospođu i otmenu damu. I one stare komšinice koje su joj dolazile svakog dana na čaj, kafu i predivne kolače, sada su izbačene iz njene kuće. Za prijateljicu je imala isto jednu takvu gospođicu, koja je sa sobom stalno nosila neko kućence. Kad je jedanput dolazila kod Lene, hteli smo da pomazimo kuće ali ona nam je rkla: “Dalje te prljave i blatnjave ruke od moje bebice”. Saznali smo od Lene da više ne želi da nas vidi, tako da smo prestali da obilazimo njenu kuću.

Ja sam kao malo dete najviše volela iz komšiluka Lenu, jer ona nam bila kao neka drugarica, a tako se i ponašala... Ali od onog dana kada nas je izbegavala i grdila, nisam je više volela.

Sara Jelenković 7/1

Sitnica mi je mnogo značila

Ponekad sitnice mogu mnogo da znače, kao i ova što ću vam ja ispričati. U nedelju 13 februara, igrali smo utakmicu protiv Dolova. Počeli smo da vodimo jedan nula. Posle jedanaest minuta postigli smo još jedan gol, tako smo pobedili. Pozdravili smo se sa Dolovom i našom publikom. Otišli smo da se presvučemo, kada sam se presvukao trener me je pohvalio. Rekao mi je: “Bravo Ivanoviću, care”.

Mnogo mi je značilo što je pohvalio moj trud. U sebi sam rekao: “Biću još bolji”.

Slobodan Ivanović 3/2

Moja igračka

Dodem kući, sav umoran,
potreban mi je zimski san.
Al kome treba zimski san,
ko ima tako puno igračaka.
Vojnici leže po sobi,
jer to im je omiljeni hobi.
A tenkovi zidove odvaljuju,
to vojnici odmah provaljuju.

U avionu se prave vešti,
od njih ne možeš ni na pod sesti,
svuda ih ima,
šta ćeš kad takva je zima.
Stazama mitraljeze nose,
i svakom zlu prkose.
Al kad dođe kutija dobra stara,
sad će stvarno da ih smara.

Nikola Stojaković 5/3

Maštanje

Ja ponekad maštam kad nemam drugo šta,
da li postaje deca iznad oblaka?

Da li oni imaju sve kao mi,
da li se raduju lepoj oceni?

Da li će dole nekad sići,
da li moraju u školu ići?

Da li moraju ko mi da se muče,
da stalno uče i uče?

Da li moraju sa svima da se druže,
i svakom ruku da pruže?

Kako tamo mogu svi da stoje?
Znam! Oni ne postoje!
Ne raduju se lepoj oceni,
neće dole nikad sići,
ne moraju u školu ići,
ne uče i ne muče se,
ne moraju sa svima da se druže.

I znaj: Ovom pitanju ovde je kraj.
sa ovog sveta i ove planete,
mora biti srećno svako dete!

Popović Anđela 5/2